

p-r honom förvunnen, finner honom skyldig. (Ordspr.) *I nöden p-s vännen, se Nöd.*

PRÖFVODAG, m. 2. Dag, då någon pröfvas. **PRÖFVOSTEN**, se *Probersten*.

PRÖFVOTID, m. 3. Tid, hvarunder någon pröfvas.

PSALM, sällm, m. 3. (uttalas i pl. sällm'r) (grek. *Psalmós*, egentl. anslag på en harpsträng) 1) (ursprungl.) Sång, beledsagad af stränginstrumenter. — 2) Benämning på hvarje af de heliga sånger, som innehållas i G. Testamentet, och som sjöngas icke blott af Judarna i deras synagogor, utan ock af de första kristne vid deras gudstjenst. *Dauids p-er*. — 3) (nu) Andlig uppbyggelsesång, högtidlig sång till Guds ära. [Salm.]

PSALMBOK, sällmbók, f. 3. pl. — *böcker*. Bok, som innehåller en samling af psalmer.

PSALMBÄR, sällmbär, n. 3. Se *Blåhallon*.

PSALMIST, psallmíst, m. 3. Författare af psalmer.

PSALMODIKON, psallmòdikån, n. pl. — *dika*. (från grek.) Instrument med blott en sträng, hvilket spelas med stråke och begagnas isynn. till koralmelodiernas inöfning. Kallas egentl. *Monokord*.

PSALTARE, psalltare, m. 3. (grek. *Psaltá-rión*) 1) Ett slags stränginstrument hos de forna Judarna. — 2) Konung Dauids psalmer i bibeln.

PSEUDONYM, psävdány'm, a. 2. o. s. 3. (af grek. *Pseudos*, lögn, och *Onoma*, namn) 1) (om författare) Som utgifvit en bok under ett diktadt namn. — 2) (om böcker) Utgifven under diktadt författarenamn.

PSYKISK, a. 2. (af grek. *Psykhé*, själ) Som angår eller har afseende på själen. *I fysiskt och p-t hänseende*. [-chisk.]

PSYKOLOG, psykålåg, m. 3. En, som är kunnig i psykologien. [Psycho-]

PSYKOLOGI, psykålåjí, f. 3. (af grek. *Psykhé*, själ, och *Logos*, lära) Läran om själen, eller den del af filosofien, som handlar om själen, dess förmögenheter och verkningar, samt om själens och kroppens ömsesidiga inflytande på hvarandra. [Psych-]

PSYKOLOGISK, psykålåjisk, a. 2. Till psykologien hörande. [Psych-]

PUBERTET, pubärttét, f. 3. (lat. *Pubertas*) Manbarhet.

PUBLICERA, v. a. 1. Offentliggöra, kungöra; utsprida. — *Publicerande*, n. 4. o. *Publicering*, f. 2.

PUBLICIST, --íst, m. 3. 1) Författare i ämnen, som tillhöra statsrätten. — 2) Tidnings-skrifvare.

PUBLICISTISK, a. 2. Som tillhör eller har afseende på publicister. *P. verksamhet*.

PUBLICITET, ---ét, f. 3. Offentlighet.

PUBLIK, -ík, a. 2. (lat. *Publicus*) Offentlig. — *S. m. 3.* (lat. *Publicum*) Se *Allmänhet*, 2.

PUBLIKAN, --ån, m. 3. (hos de forna Romarne) Författare af statsinkomsterna. [-can.]

PUBLIKATION, ---tschón, f. 3. 1) Offentliggörande, offentligt förkunnande. — 2) Kungörelse. — 3) Utgifvande af en bok, en skrift.

PUBLIKT, -íkt, adv. Offentligen.

PUCKEL, púck'l, m. 2. pl. *pucklar*. Utväxt, som bildat sig på ryggen af en människa dergenom, att ryggraden under uppväxten till följde af svaghet kommit att kröka sig.

PUCKELRYGGIG, a. 2. Som har pucker på ryggen. Brukas äfv. substantivt: *En p.*

PUCKLIG, a. 2. Som har formen af en pucker.

PUDDING, m. 2. (eng.) Ett slags maträtt, i

allmänhet tillagad af mjöl, smör, ägg, mjölk med tillsats af russin, korinter, citronskal och kanel, samt gräddad i en med smör inuti bestruken form. Kallas efter det ämne, som utgör den hufvudsakliga beståndsdel, Ris-, Sago-, Kött-, Kraft-, Fiskpudding, m. m. [Buding.]

PUDDINGSTEN, m. 2. En stenart, hvars grundmassa är grågul sandsten.

PUDDLÄ, v. a. 1. Färska jern i flamugn. — *Puddläng*, f. 2.

PUDDLINGSUGN, m. 2. Ugn, hvari puddling verkställes.

PUDEL, púd'l, m. 2. pl. *pudlar*. En art Vattenhund, med rundt hufvud, breda, hängande öron, kroppen undersattig och kort, benen temligen korta, håren krulliga och ullika; färgen svart, grå, vit. — *Ss. P-hund, -hynda*.

PUDER, pú'd'r, n. sing. 1) Den allra hvitaste sort stärkelse, pulveriserad och siktad, hvarmed man fordom beströdde hår och peruker, för att försköna dem. — 2) (fig. fam.) Dikt, hvarmed man söker narra någon.

PUDERASK, m. 2. Ask, hvaruti puder förvarades.

PUDERDOSA, f. 1. (artil.) Dosa, hvari mjölk-krut förvaras till brandrörs inpuddring.

PUDERHJELTE, m. 2. pl. — *hjättlar*. (ford.) Väl pudrad sprätt.

PUDERKAPPA, f. 1. Ett slags kappa af lärft eller nåttelduk, som man kastade öfver axlarna, när man pudrade sig.

PUDERPUNG, m. 2. Stor läderpung, hvari puder förvarades.

PUDERPUST, m. 2. Pust, hvarmed puder utpustades på håret.

PUDERQVAST, m. 2. Se *Pudervippa*.

PUDERSKJORTÄ, f. 1. Se *Puderkappa*.

PUDERSOCKER, n. sing. Se *Farinsocker* och *Räsocker*.

PUDERVIPPA, f. 1. Vippa, hvarmed puder ströddes på håret.

PUDRA, v. a. 1. Beströ ens hår med puder. *P. i'n*, se *Inpudra*. *P. néd*, öfverströ med puder.

PUDRETT, -drá'tt, n. sing. (fr. *Poudre*) Pulveriserad gödsel.

PUERIL, --í'l, a. 2. (lat. *Puerilis*) Barnslig.

PUFF, m. 2. I. (fam.) 1) Stöt. *Få en p. i ryggen*. — 2) Lindrig, dof knall. — 3) Ett i stora rynkor veckadt tygstycke, som brukas till garnering.

PUFF, m. 2. II. (eng.) Öfverdrifvet beröm, hvarmed i en tidning person eller sak utbasunas. **PUFF!** int. Uttryck, hvarmed ljudet af en knall betecknas.

PUFFA, v. a. 1. I. (fam.) Gifva en puff eller puffar. *P. någon för bröstet*. — *P-s*, v. d. Gifva puffar: äfv. gifva hvarandra puffar. — *Puffande*, n. 4. o. *Puffning*, f. 2.

PUFFA, v. n. 1. II. *P. för någon*, i en tidning med öfverdrifvet beröm utbasuna person eller sak.

PUFFARE, m. 3. En, som puffar.

PUFFERT, puff'rt, m. 2. (t. *Puffer*) Liten pistol.

PUFFIG, a. 2. Med puff (I, 3) garnerad. — *Puffighet*, f. 3.

PUFFÄRM, f. 2. Klädningsärm, garnerad med puff (I, 3).

PUKA, f. 1. (t. *Pauke*) Ett slags halfklotformigt musikinstrument af koppar, som står på en träställning och är öfverspändt med ett kalfskinn,